

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobců: **a) I. S.**, zastoupený JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, **b) RNDr. M. D., Ph.D.**, **c) Mgr. O. D.**, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, **za účasti:** I) New Square Associates s.r.o., se sídlem U průhonu 466/22, Praha 7, zastoupený JUDr. Alenou Bányaiovou, CSc., advokátkou se sídlem Lazarská 13/8, Praha 2, II) CETIN a.s. (dříve Česká telekomunikační infrastruktura a.s.), se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, III) Společenství vlastníků jednotek domu Závěrka 11, se sídlem Závěrka 768/11, Praha 6, IV) Živnostenská Development Capital s.r.o., se sídlem Závěrka 768/11, Praha 6, V) Ph.Dr. R. V., Ph.D., VI) Prof. E. E. Ph.D., VII) O. T., VIII) Ing. P. Š., IX) Ing. J. S., X) Ing. M. Z., zastoupeni Mgr. Lukášem Máchalem, advokátem se sídlem Plzeňská 1972/158, Praha 5, XI) Ing. arch. R. P., XII) MUDr. M. Ž., XIII) Bc. J. Š., XIV) Ing. A. Š., XV) Ing. Bc. P. B., v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2020, č. j. 10 A 171/2019 – 304, ve znění opravného usnesení ze dne 17. 2. 2021, č. j. 10 A 171/2019 - 336, o návrhu osoby zúčastněné na řízení I) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad Městské části Praha 6, odbor výstavby (dále jen „stavení úřad“), rozhodnutím ze dne 15. 8. 2017, č. j. MCP6 059415/2017, sp. zn. SZ MCP6 086023/2016/OV/Jed (dále jen „rozhodnutí stavebního úřadu“), rozhodl ve společném řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby „*Novostavba bytového domu Závěrka včetně napojení na infrastrukturu*“ (dále jen „předmětná stavba“), vedeném pod sp. zn. SZ MCP6 047033/2011/OV/Krá, o žádosti o stavební povolení na tuto stavbu, vedeném pod sp. zn. SZ MCP6 064826/2014/OV/Mai, a o žádosti o stavební povolení na stavbu „*Prodloužení komunikace Závěrka*“ v rámci realizace záměru předmětné stavby, vedeném pod sp. zn. SZ MCP6 064824/2014/OV/Mai, spojených na žádost osoby zúčastněné na řízení I) jako stavebníka.

[2] Výrokem I. stavební úřad rozhodl o umístění předmětné stavby na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X, v k. ú. X, a stanovil pro jeho umístění podmínky.

Výrokem II. vydal stavební úřad stavební povolení na předmětnou stavbu na pozemcích parc. č. X,X,X,X,X, v k. ú. X a stanovil podmínky pro provedení stavby. Výrokem III. vydal stavební úřad stavební povolení na stavbu „*Prodloužení komunikace Závěrka*“ v rámci realizace záměru předmětné stavby a stanovil podmínky pro provedení stavby. Výrokem IV. stavební úřad rozhodl o námitkách účastníků řízení uplatněných nejpozději při veřejném ústním jednání konaném dne 20. 9. 2011, a námitkách uplatněných nejpozději při veřejném ústním jednání konaném dne 25. 1. 2017, k umístění stavby.

[3] Rozhodnutím ze dne 4. 9. 2019, č. j. MHMP 1794240/2019, sp. zn. S-MHMP 1851095/2017/STR (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), rozhodl žalovaný o zamítnutí několika odvolání (včetně odvolání žalobců) a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

[4] Žalobce a) a následně žalobkyně b) spolu s žalobcem c) se proti tomuto rozhodnutí bránili žalobami u Městského soudu v Praze. Řízení o těchto žalobách byla spojena usnesením Městského soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 10 A 171/2019 – 121, kterým bylo současně rozhodnuto, že žalobě žalobce a) se odkladný účinek nepřiznává. Usnesením ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 A 171/2019 – 176, však městský soud přiznal odkladný účinek žalobě žalobkyně b) a žalobce c). Za hrozící vážnou újmu v daném případě považoval městský soud konkrétní a odbornou studií osvědčené tvrzení žalobců b) a c), že dojde ke snížení proslunění jejich pozemku pod úroveň požadovanou technickou normou ČSN 73 4301. Dle čl. 4.3.5 této normy má být venkovní zařízení a pozemek v okolí obytné budovy sloužící pro rekreaci jejich obyvatel prosluněn alespoň z jedné poloviny nejméně 3 hodiny denně dne 1. března. Ze studie vypracované autorizovaným architektem Ing. arch. Liborem Kodlem předložené žalobci b) a c) však vyplynulo, že v důsledku navržené stavby nebude technická norma naplněna. Tento účinek by přitom mohl vést k podstatnému snížení kvality života obyvatel domu vlastněného žalobci b) a c) a současně k nezanedbatelnému snížení hodnoty jejich nemovitosti, přičemž by se jednalo o důsledek nevratný.

[5] Městský soud současně v předmětném usnesení dospěl k závěru, že zjištěná újma hrozící žalobcům b) a c) je nepoměrně větší, než újma hrozící stavebníkovi [osobě zúčastněné na řízení I)], ačkoliv stavebník osvědčil, že do přípravy stavby již vložil 72 565 941 Kč a část těchto prostředků si zajistil prostřednictvím bankovních úvěrů, přičemž odložení stavby by mu způsobilo zvýšené náklady v podobě poplatků a úroků a současně mu vzniká také újma v podobě oddálení zisku. Soud naopak nepovažoval za realisticky hrozící újmu okamžité zesplatnění úvěru čerpaného stavebníkem od banky Waldviertel Sparkasse Bank AG na základě úvěrové smlouvy ze dne 2. 3. 2015, neboť dle textu smlouvy k němu může dojít, pouze pokud stavebník poruší své povinnosti nebo dojde k podstatné změně okolností. Přiznáním odkladného účinku žalobě však dle soudu bezpochyby nedojde k takovému porušení, ani se nebude jednat o podstatnou změnu okolností, neboť přiznání odkladného účinku bude v případě nedůvodnosti podaných žalob znamenat pouze krátkodobé odložení realizace stavebního záměru. Újma hrozící žalobcům je tedy dle městského soudu nevratná, zatímco újma hrozící stavebníkovi povede pouze k určitému, byť nezanedbatelnému zvýšení nákladů na realizaci jeho podnikatelského záměru. Stavebník dle městského soudu musí v rámci standardní podnikatelské omezitelnosti s tímto typem rizik počítat a být připraven se s nimi vypořádat.

pokračování

[6] Dne 7. 2. 2020 byl městskému soudu doručen návrh stavebníka na zrušení odkladného účinku žaloby žalobkyně b) a žalobce c), tento návrh však městský soud usnesením ze dne 30. 7. 2020, č. j. 10 A 171/2019 – 253, zamítl. Stěžovatel dle jeho názoru žádným relevantním způsobem nezpochybnil újmu hrozící žalobcům a dále se na základě doplněných tvrzení stavebníka zabýval otázkou jeho újmy. Městský soud neměl za dostatečně prokázané, že výše uvedený úvěr se stal splatný ve výši již čerpané částky, neboť tyto skutečnosti stavebník dostatečně nedoložil a z nesrovnalostí v tvrzeních stavebníka městský soud dovodil, že by v listopadu a prosinci 2019 musel načerpat z úvěru dalších 11 000 000 Kč, za situace, kdy proti správním rozhodnutím byly podány žaloby s návrhy na přiznání odkladného účinku. Jestliže takto postupoval, sám se vystavil vysoké míře rizika, že jedné z žalob bude odkladný účinek přiznán, úvěr se stane splatným již dne 31. 12. 2019 a stavebník jej tedy bude muset refinancovat. Jestliže mu pak bylo usnesení o přiznání odkladného účinku v rámci nynějšího řízení doručeno dne 12. 12. 2019, měl počítat s realistickou možností, že bude muset vyčerpanou částku refinancovat v době, kdy ještě nebude disponovat účinným územním rozhodnutím ani stavebním povolením.

[7] Městský soud dále připomněl, že úvěrová smlouva byla sjednána dne 2. 3. 2015 a v této době byla proti správním rozhodnutím týkajícím se předmětné stavby podána žaloba, které byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 5 A 216/2013 – 58, přiznán odkladný účinek a v době sjednání smlouvy ještě o dané žalobě nebylo rozhodnuto, přičemž stavebník musel počítat s možností, že žalobě bude vyhověno. Pokud i za těchto podmínek sjednal dobu splatnosti úvěru na 31. 12. 2019, musel počítat s reálnou možností, že ani v okamžiku splatnosti úvěru nebude ještě stavební záměr hotov, na což se měl dostatečně připravit. Riziko plynoucí z tohoto postupu jde tedy především k jeho tíži. Po neúspěchu jeho kasační stížnosti proti zrušujícímu rozsudku městského soudu v předchozím soudním řízení muselo být stavebníku zřejmé, že bude nutné upravit projekt a opětovně požádat o vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení, včetně případných navazujících řízení soudních. Bylo tak dle městského soudu nanejvýš pravděpodobné, že splatnost úvěru nastane před realizací stavby. Stavebník tak měl dostatek času se na tento vývoj připravit a zajistit si možnost refinancování.

[8] Městský soud současně neshledal důvod, pro který by nebylo možné refinancování, neboť stavebník doložil pouze údaje týkající se bankovního úvěru a možností jeho refinancování stejnou bankou, aniž by doložil vlastní majetkové poměry. Za osvědčené městský soud neměl ani tvrzení, že mu předmětná banka odmítá poskytnout refinancování, dokud nebudou účinná příslušná povolení potřebná pro výstavbu, neboť tuto skutečnost doložil pouze několika přeloženými e-mailovými zprávami, z nichž vyplývá požadavek předložení předmětných povolení ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, nikoliv v rámci dalších jednání. Z předložené nabídky na refinancování pak vyplývá, že předložení povolení je podmínkou čerpání, nikoliv sjednání úvěru. I kdyby však stavebník osvědčil nemožnost úvěr refinancovat u jiných bank, jednalo by se o výsledek nedostatečně obezřetného postupu stavebníka, neboť předchozí úvěr sjednal a čerpal v situaci, v níž musel počítat s realistickou možností, že jeho splatnost nastane dříve, než bude moci začít s realizací předmětné stavby.

[9] Městský soud následně shora uvedeným rozsudkem rozhodl o zrušení rozhodnutí žalovaného a současně také o zrušení rozhodnutí stavebního úřadu a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[10] Osoba zúčastněná na řízení I) (dále jen „stěžovatel“) poté podala dne 5. 2. 2021 proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Dne 12. 2. 2021 byl pak Nejvyššímu správnímu soudu doručen návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s.

[11] Návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňoval tím, že v případě nepřiznání odkladného účinku by pro něj znamenalo újmu, neboť povolovací řízení na předmětnou stavbu bylo zahájeno již v roce 2011 a již jednou bylo předmětem soudního přezkumu. Stěžovatel do projektu dle svého tvrzení investoval již více než 99 mil. Kč, částečně financovaných z výše zmíněné úvěrové smlouvy, přičemž splatnost úvěru byla sjednána na konec roku 2019, neboť se dle jeho názoru dalo předpokládat, že se zohledněním délky stavebního řízení v České republice bude možné v této době zahájit realizaci předmětné stavby. Čerpání úvěru a jeho splácení však bylo v souladu obvyklou praxí vázáno na dosažení pravomocného správního rozhodnutí, alespoň o umístění stavby. V důsledku průtahů způsobených předchozím správním a soudním přezkumem stěžovatel nemůže po řadu let užívat pozemek, který koupil a realizovat své vlastnické právo.

[12] Současně se stěžovatel dostal do tíživé finanční situace ohrožující jeho existenci, jelikož výše uvedený úvěr se stal splatným do výše dosud načerpané částky 27 720 776,72 Kč, přičemž financující banka mu jako východisko nabídla refinancování novým úvěrem, avšak tuto možnost navázala na podmínku předložení územního rozhodnutí a stavebního povolení, na jejichž základě bude moci ihned začít s realizací stavby, což však není možné v důsledku zrušení rozhodnutí správního orgánů napadeným rozsudkem městského soudu. Po jeho vydání banka ukončila jednání o refinancování a požadovala načerpanou částku bezpodmínečně splatit do 15. 2. 2021. Rozsudek městského soudu proto neznamena pouze krátkodobé odložení realizace stavebního záměru, ale v podstatě stěžovatele zbavuje možnosti projekt vůbec realizovat a pokračovat v jeho podnikatelské činnosti, neboť v nynější situaci nelze očekávat další prodlužování splatnosti načerpané částky, stěžovatel nedisponuje zdroji pro její splacení a je tudíž vystaven sankcím spojeným s prodlením se splácením úvěru a s prodlením s jeho dalším čerpáním. Dle stěžovatele proto hrozí, že jeho závazky přesáhnou jeho majetek, hrozí mu tedy úpadek.

[13] Stěžovatel dále uvedl, že se domnívá, že jeho újma je nepoměrně větší, než jaká by přiznáním odkladného účinku vznikla jiným osobám, za které označil především žalobce. Shrnu, které důvody pro vznik újmy tvrzené žalobci městský soud shledal nedůvodnými. Pokud jde o prosluněnost pozemku jako důvod pro přiznání odkladného účinku žaloby žalobkyně b) a žalobce c), stěžovatel uvedl, že se jedná o nedůvodnou námitku, městský soud při jejím posuzování nerespektoval kritéria rozhodná pro zjištění její oprávněnosti a jeho závěry byly nesprávné, což dle stěžovatele potvrdil v napadeném rozsudku, v němž k této otázce zaujal jiné stanovisko, které stěžovatel považuje za nejasné a nepřezkoumatelné. Dle stěžovatele lze zastínění pozemku zařadit mezi imise, přičemž nezasahují ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2016, č. j. 9 As 68/2016 – 34, do práv žalobců nad míru přiměřenou místním poměrům, neboť je součástí vnitrobloku. K tomu stěžovatel předložil odbornou světelně technickou studii posouzení míry zastínění pozemků v sousedních vnitroblocích, z níž vyplývá, že okolní vnitrobloky také normu ČSN nespĺňují.

pokračování

[14] Umístění a realizace stavby pak dle stěžovatele nebude v rozporu s veřejným zájmem. Stavba v souladu s územním plánem doplňuje chybějící budovu v nedokončeném bloku budov typických pro dané území. Ve veřejném zájmu je, aby plochy určené územním plánem k zastavění byly k tomuto účelu využity, tj. zastavěny, což sleduje i § 18 odst. 4 stavebního zákona. Soulad stavby s jednotlivými složkami veřejného zájmu důkladně a odpovědně posoudil žalovaný v napadeném správním rozhodnutí a vůči jeho závěrům v tomto směru nebyly vzneseny žádné výhrady.

[15] Pro případ, že Nejvyšší správní soud nevyhoví jeho návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, stěžovatel s ohledem na závažnost a bezprostřednost újmy, která mu v důsledku rozsudku městského soudu hrozí, požádal o přednostní projednání kasační stížnosti ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s. tak, aby se újma stěžovatele dále neprohlubovala.

[16] Žalovaný dle svého vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku s jeho přiznáním souhlasí.

[17] Žalobce a) dle svého vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že se domnívá, že zde nejsou dány podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Žalobce a) uvedl, že stěžovatel měl od počátku povolovacího procesu v roce 2011 dostatek času uspořádat si soukromoprávní vztahy s bankami tak, aby se nevystavoval riziku zesplatnění úvěrů, případně jiné újmy. Žalobce a) následně zpochybnil investovanou částku a uvedl, že kromě stavební dokumentace je mohl investovat především do nákupu pozemků, přičemž vlastnické právo k nim zůstává rozsudkem městského soudu nedotčeno. Současně polemizoval s dobou sjednání předmětného úvěru stěžovatelem, který si musel být v roce 2015 vědom toho, že probíhá soudní řízení, které bylo následně zakončeno dne 30. 4. 2015 zrušujícím rozsudkem. Dle žalobce a) musí jít k tíži stěžovatele, že si za daných okolností vzal úvěr. K právům třetích osob žalobce a) uvedl, že důvody možné újmy uplatněné žalobkyní b) a žalobcem c) byly v řízení před městským soudem shledány důvodnými, a to i v rámci napadeného rozsudku a tyto důvody nadále trvají. Dle žalobce a) není pravdivé tvrzení, že by zbývající žalobci nenamítali negativní vlivy předmětné stavby nad míru přiměřenou poměrům. Žalobce a) uvedl také, že výkon zrušených rozhodnutí správních orgánů by mělo závažné důsledky na nemovitosti v okolí předmětné stavby, včetně nemovitostí žalobce a). Dle žalobce a) v dané věci dále vyvstává veřejný zájem na tom, aby stavby byly prováděny na základě zákonných a přesvědčivých správních rozhodnutí a po řádném přezkoumání jejich dopadů na okolí. Musí jít k tíži stěžovatele, že prosazuje stavbu, která není v souladu s právními předpisy ani územním plánem.

[18] Na argumentaci žalobce a) reagoval stěžovatel přípisem, v němž označil úvahy žalobce a) týkající se jeho investic za pouhé spekulace. Ke skutečnosti, že úvěr sjednal v roce 2015, uvedl, že není reálné, aby základním kritériem pro rozhodování investorů byla délka soudního řízení. Současně upozornil na skutečnost, že po vydání zrušujícího rozsudku projekt upravil a předpokládal, že další „průtahy“ nenastanou. Dle stěžovatele pak žalobci a) nemůže přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti vzniknout újma, jestliže možnou újmu žalobce a) neshledal ani městský soud v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku jeho žaloby.

[19] Žalobkyně b), žalobce c) ani žádná z osob zúčastněných na řízení se k návrhu stěžovatele nevyjádřili.

[20] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[21] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského (městského) soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[22] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[23] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a doložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[24] Nejvyšší správní soud má především za to, že stěžovatel nedostal své povinnosti tvrzení, pokud jde o jím tvrzenou újmu spočívající v nemožnosti realizovat jeho vlastnické právo k zakoupeným pozemkům. Nejvyšší správní soud v tomto smyslu podotýká, že neomezené právo realizovat zamýšlenou stavbu není bez dalšího součástí vlastnického práva k nemovitosti, naopak v tomto ohledu platí, že vlastnické právo použít pozemek k takovému záměru je ústavně konformním způsobem omezeno veřejnoprávní úpravou tak, aby byly šetřeny jak veřejný zájem, tak práva třetích osob. Rozhodnutí o umístění stavby i o jejím povolení přitom bylo zrušeno zákonem stanoveným postupem.

[25] Nejvyšší správní soud se následně věnoval újmě, kterou stěžovatel spatřoval v tíživé finanční situaci, přičemž vzal v potaz skutečnost, že téměř totožné důvody uváděl stěžovatel v návrhu na zrušení odkladného účinku přiznaného žalobě žalobců b) a c) v řízení před městským soudem. Nejvyšší správní soud shledal, že některé závěry městského soudu v usnesení o zamítnutí návrhu stěžovatele lze uplatnit i na jeho návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v řízení vedeném před zdejším soudem. Výši

pokračování

čerpaných prostředků stěžovatel osvědčil výpisem z účtu a splatnost úvěru prokázal textem úvěrové smlouvy. Nejvyšší správní soud však obdobně jako městský soud dospěl k závěru, že pokud stěžovatel uzavřel předmětnou úvěrovou smlouvu za výše uvedených okolností, kdy si nemohl být jistý rozhodnutím soudů, bral na sebe dobrovolně vysoké podnikatelské riziko a měl mu přizpůsobit svůj další postup. Proceduru zákonného přezkumu nového správního rozhodnutí přitom nelze nazývat průtahy v řízení, jedná se o zákonem aprobovanou formu obrany práv účastníků a stěžovatel měl možnost jejich uplatnění při svém postupu brát v potaz.

[26] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nelze mít za osvědčené, že stěžovatel nebyl schopen předmětný úvěr refinancovat bez účinných rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení. Ačkoliv stěžovatel doložil dokumenty (především komunikaci se svou právní zástupkyní), z nichž lze dospět k závěru, že stávající poskytovatel úvěru odmítá refinancování bez poskytnutí povolení, není jasné, zda postačí doložit alespoň územní rozhodnutí, nebo je nutné poskytnout bance stavební povolení. Je pravdou, že zrušení správních rozhodnutí městským soudem je pro stěžovatele o to citelnější, že bylo současně zrušeno stavební povolení i územní rozhodnutí, v tomto ohledu je však možné poukázat na skutečnost, že ke spojení územního a stavebního řízení došlo na základě žádosti stěžovatele.

[27] Z listin poskytnutých stěžovatelem nevyplývá, zda se pokusil o refinancování u jiné banky. Za osvědčené nelze dle Nejvyššího správního soudu pokládat ani tvrzení, že by nutnost splacení nynějšího úvěru měla na stěžovatele tak závažný dopad, že by ani v budoucnu nemohl realizovat svůj podnikatelský záměr, pokud by byl povolen, resp. že by se dostal do úpadku. Stěžovatel v tomto směru nepředložil žádné dokumenty a omezil se pouze na obecná tvrzení. Dle Nejvyššího správního soudu proto nebylo možné shledat vážnou újmu stěžovatele hrozící v důsledku rozsudku městského soudu.

[28] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínek stanovených v § 73 odst. 2 s. ř. s., přičemž shledal, že i v případě, že by byla shledána újma na straně stěžovatele, je nesporné, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by vznikla nenahraditelná újma jiným osobám. Rozhodnutí stavebního úřadu obsahuje jak rozhodnutí o umístění předmětné stavby, tak stavební povolení. Po přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by tak byl stěžovatel oprávněn okamžitě začít s realizací stavby, přičemž takový postup by byl do značné míry nevratný.

[29] V tomto smyslu je nutné podotknout, že případný dopad do práv stěžovatele by v případě důvodnosti kasační stížnosti byl pouze dočasný, na rozdíl od zásahu do práv třetích osob v souvislosti s realizací stavby, neboť nelze očekávat, že by stěžovatel stavbu bez dalšího odstranil v případě, že by kasační stížnost byla zamítnuta, jelikož by zdejší soud shledal, že skutečně zde byly důvody pro zrušení předmětných správních rozhodnutí. Naopak lze důvodně předpokládat, že by ve věci bylo vedeno opakované stavební řízení, případně řízení o dodatečném povolení stavby. V tomto ohledu lze znovu poukázat na výše uvedenou zásadu presumpce správnosti soudních rozhodnutí. Jestliže městský soud shledal správní rozhodnutí vadnými a odkladným účinkem kasační stížnosti by mohlo dojít k realizaci stavby na základě nezákonných rozhodnutí, musely by pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti existovat mimořádně závažné důvody, které Nejvyšší správní soud v této věci neshledal.

[30] V projednávaném případě lze také podotknout, že realizací stavby na základě nezákonných rozhodnutí by nebyli dotčeni pouze žalobkyně b) a žalobce c), jejichž možnou újmu shledal již městský soud. Zde považuje Nejvyšší správní soud za nutné poznamenat, že závěry o správnosti posouzení otázky proslunění se týkají merita věci, nikoliv rozhodnutí o odkladném účinku, v rámci kterého není prostor na podrobné hodnocení, a proto se vychází z dostatečně pravděpodobné újmy. Dotčení stavbou realizovanou na základě presumovaně nezákonných rozhodnutí mohou být také další vlastníci pozemků v okolí předmětné stavby, včetně žalobce a), neboť v řízení o jeho návrhu na přiznání odkladného účinku městský soud přezkoumával pouze jím tvrzenou a doloženou újmu, kterou nemá soud povinnost zjišťovat z vlastní iniciativy, jinak je tomu ovšem u možného dotčení práv třetích osob v souvislosti s přiznáním odkladného účinku.

[31] K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Asz 160/2014 – 25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu hrozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu hrozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008 – 131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. V daném případě stojí proti nedostatečně tvrzené a prokázané újmě, která hrozí stěžovateli, riziko narušení veřejného zájmu na zákonnosti správních rozhodnutí a dostatečné kontrole nad stavební činností, která bude respektovat práva dotčených osob. Stavba realizovaná na základě rozhodnutí zrušených soudem naopak nemůže být v žádném případě ve veřejném zájmu, jak tvrdí stěžovatel, přinejmenším do doby, než bude rozhodnutí městského soudu přezkoumáno v nyní projednávané věci.

[32] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[33] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

[34] Nejvyšší správní soud pouze upozorňuje stěžovatele, že jeho kasační stížnost nepatří mezi věci, o nichž by byl povinen rozhodovat ve smyslu § 56 odst. 3 s. ř. s. přednostně, a že neshledal ani závažné důvody ve smyslu § 56 odst. 1 s. ř. s., proč by měl o ní přednostně, mimo pořadí napadlých věcí, rozhodnout. Nově napadlé kasační stížnosti stěžovatele předchází značný počet věcí staršího data, jak přednostních, tak ostatních, přičemž u celé řady z nich jsou dány přinejmenším stejně naléhavé důvody pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, jako je tomu ve věci stěžovatele.

Poučení:

pokračování

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. března 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu